

Zde může být štítek s vaším jménem,
pokud si naše noviny objednáte!
Předplatné na jeden rok je
32,71+ 2,29 (GST) = 35 kan. dolarů
Cena 1.40 + 0.10 (GST) = 1.50 dolaru.

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

Datum, dokdy jsou
noviny předplacené,
je v pravém horním
rohu štítku!

J Time
Committed
À dé lai
convenu

Telefon: 416/530-4222
Fax: 011-420-274-770-929
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 9.

(335.)

Vol. 15.

satellite **1-416**

Thursday,

April 28,

2005

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Časy se mění

Můj synovec David neustále upozorňuje rodinu, že nežijeme v roce 1965. Má pravdu. Pro něho je rok 1965 středověkem, zatímco pro nás je nedávnou minulostí.

Jsou lidé, které přijdou vždy a všude včas. Patřím do druhé skupiny lidí. Těch kteří mají vždy zpoždění - akademickou dvacetiminutovku. Ta první skupina, co chodí vždy a všude včas se vyznačuje tím, že nenosí hodinky. Popřípadě mají hodinky, které jim jdou podle plotu. Tento druh lidí dává najevo, jak jsou povzneseni nad časový shon, chodí pomalu, skoro nepostřehneme, že se pohybují a jaksi nechápu nás, kteří kmitáme odnikud nikam. V tom se nic nezměnilo. Náš souboj s časem je jaksi nadčasový. Stejný v roce 1965 jako dnes.

Můj spolužák Rubáš jezdil do školy vždy o deset minut dříve. Ve skutečnosti však z toho nic neměl. Sednul na trolejbus v Bělocerkevské ulici a vystoupil na konečně na Jungmannově náměstí. Pak prošel přes Můstek až do Panské ulice. Ve škole byl včas a v půl osmé ráno již mohl sledovat začátek výuky.

Pokud se stalo, že mu nějaký dopravní prostředek proklouzl mezi prsty, nastoupil v klidu do dalšího. Vždy nechápavě kroutil hlavou nad mojí nedochvilností. V tu dobu jsem měl již první ranní drama za sebou a finišoval jsem Jindřišskou ulicí ke stejnému cíli, kterého pomalý Rubáš dosáhl v pohodě.

Trasa každodenního závodu začínala v Kišinevské ulici sedm minut po sedmé a první etapa se končila v Bělocerkevské ulici v 7:12, kde po stometrovém sprintu, nastal souboj o místo v trolejbusu. Trolejbus ověnčen hrozny cestujících se vydal na svou pouť městem. Akcelerace do vrchu byla důležitá, protože slabší jedinci odpadali až do okamžiku než bylo možné zavřít dveře. Když pilot trolejbusu tento manévr zvládl, jeho stroj nabral první kosmickou rychlost, situace v kabině se stabilizovala a bylo jasné, že prvních několik stanic projedeme bez zastávky.

I tentokrát se derby Slavia-Sparta skončilo nerozhodně

V ten okamžik jsem se probojoval k zadnímu okénku a se zájmem sledoval zoufalé pohledy těch, kteří nebyli k tomuto dobrodružství přizváni a byli ponecháni na refýži svému osudu. Občas jsem mezi těmito trosečníky spatřil i některého ze spolužáků, což signalizovalo, že nebudu posledním, kdo protrhne cílovou páskou.

V Šumavské ulici přišel na řadu poněkud jiný manévr - změnit stroj. Výměna trolejbusu za tramvaj měla několik fází. V první fázi bylo nutné dostat se z trolejbusu. Proběhnout zdejším parkem a naskočit do projíždějící jedenáctky. Úloha to byla o to těžší, že jedenáctka přijela již ověšená povaleči, kteří cestovali z dalekých Strašnic. Pilota z trolejbusu nahradil tramvajový brzdič, který ovládal dvě kliky. První udávala rychlost, druhá ji měla naopak zmírňovat. V případě, že by to nemohl ubrzdit měl po pravé ruce jakýsi trychtýř, kterým sypal na koleje písek. Někde v koutku vozu se krčil průvodčí, jehož původním úkolem bylo prodávat a procvakávat jízdenky. Tato úloha byla pouze teoretická, ve skutečnosti pouze solidarizoval s cestujícími. Pokud se nám podařilo projet na schůdkách či na koštěti, které bylo před tramvají až k Muzeu měli jsme vyhráno.

Nastal poslední úsek našeho zápasu o nesmrtelnost nebo-li s časem; proběhnout dvěma pasážemi do školní budovy a vyhnout se číhajícímu řediteli Čestmíru Hledíkovi a zaujmout bojovou pozici vedle, již na výuku připraveného, Jiřího Rubáše, který netušil o jaká dobrodružství přichází.

Pravda někdy docházelo i k tragickým událostem. V prvním ročníku, jsem jednou zvládl základní úsek, ale u rozhlasu se objevil student z vyššího ročníku a se slovy: „Nemáš nárok, bažant!“ mne odtrhl od tyče, na které jsem vlál při cestě Vinohradskou třídou, zaujal moji pozici a já musel klusavým slalomem mezi chodci pokračovat po chodníku. Jindy se stalo, že jsem zvládl časový limit, ale na zastávce v Šumavské chyběly koleje. Místo nich na mne zírala pouze vesmírná černá díra.

Můj synovec David má pravdu nejsme v roce 1965: trolejbusy už dávno opustily Prahu. K projíždějícím tramvajím se nelze přivěsit a autobusy zde jezdí na minutu přesně. Někdy až moc. Na zápas Slavie se Spartou na Strahově přišlo místo padesáti tisíc diváků v roce 1965, letos rekordních třináct. Situace v autobusu, který mířil na Strahov mi však připomněla mládí.

Po té co autobus městské dopravy opustil Karlovo náměstí a začal šplhat do strahovského vrchu, slítoval se řidič nad cestujícími, kolem kterých s houkáním projížděl. Použil služební vysílačku a požádal o pomoc: „Mohli byste poslat dva dispečery, aby odklonili davy a vysvětlili lidem, že na Strahov mají jezdit přes Smíchov z Knížecí.“

V roce 1965 by asi poslali místo dvou dispečerů pár autobusů navíc, ale zase by neměli v autobuse vysílačku. A pak před čtyřiceti léty to bylo na Strahově 2:2 a minulou sobotu pouze 1:1. Inu, jak zpívá Bob Dylan „Časy se mění!“

Aleš Březina-Praha

18. finále plzeň 2005

festival českých filmů
festival of czech films
25.4.-1.5.2005

v jednom týdnu...
v jednom městě...
v jednom festivalu...

VŠE O ČESKÉM FILMU

Finále Plzeň | Dominikánská 3 | 301 12 Plzeň, Czech Republic
tel: +420 377 895 211 | fax: +420 377 895 210 | e-mail: festival@finaleplzen.cz
www.finaleplzen.cz

Satellite je mediálním partnerem Finále 2005